

Arrest

nr. 90 595 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 april 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 augustus 2012.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

-art. 7, eerste lid, 2: verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden;

Betrokkene verblijft reeds sedert 13.12.2010 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten. (...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 22 van het *“vreemdelingenbesluit”* (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de rechten van verdediging en machtsoverschrijding.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“waarschijnlijk”* artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting als algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM). De verzoekende partij meent tevens dat het een kennelijk onredelijke beslissing betreft.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de door de verzoekende partij ontwikkelde middelen als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren

Waar de verzoekende partij stelt dat nog geen beslissing inzake haar machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 werd genomen, blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 5 oktober 2011 onontvankelijk werd verklaard. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere elementen in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 augustus 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 18 september 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 13 augustus 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te verwijzen.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 18 september 2012 slechts stelt te verwijzen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 13 augustus 2012 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden.

In de mate waarin zij bij de stelling, zonder meer, te verwijzen, doelt op haar inleidend verzoekschrift, merkt de Raad vooreerst op dat de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam, met name attaché M. L. (...), wordt vermeld in de bestreden beslissing. Tevens vangt de bestreden beslissing duidelijk aan met de vermelding dat het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij wordt gegeven *“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, M., l.(...).(Attaché) genomen op 27.03.2012 (...)”*. De verzoekende partij geeft deze naam ook correct weer in haar verzoekschrift en betwist niet dat attaché M.L.(...) bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar de artikelen 6, § 1 en 8 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die bepalen dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing kan nemen in toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Het argument als zou de bestreden beslissing zijn genomen, dan wel *“uitgevaardigd”*, door *“de politie van Antwerpen dus de burgemeester van ANTWERPEN”* mist aldus feitelijke grondslag. Vervolgens laat de Raad gelden dat de kennisgeving van een beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt daar de kennisgeving op zich de rechtstoestand van de verzoekende partij niet wijzigt, noch beoogt te wijzigen. Hoe dan ook, een eventueel gebrek in de betekening van een beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze van kennisgeving, *in casu* de betekening van het bestreden bevel door de gerechtelijke sectie van de wegpolie van Antwerpen, kan niet tot de nietigheid van de genomen beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). De verzoekende partij toont evenmin aan dat de wijze waarop de kennisgeving zou zijn gebeurd haar enig nadeel zou hebben berokkend. Het aangevoerde gebrek in de kennisgeving heeft de verzoekende partij tevens niet verhinderd om een ontvankelijk beroep in te stellen bij de Raad. De verzoekende partij heeft hoe dan ook geen belang bij deze kritiek.

De beweringen van de verzoekende partij laten niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing tot stand kwam met machtsoverschrijding en doen geen afbreuk aan hetgeen als grond voor verwerping van huidig beroep in de beschikking van 13 augustus 2012 werd vermeld, in het bijzonder dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen nut kan opleveren.

Verder dient dan ook vastgesteld dat de verwerende partij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende de door haar aangevoerde middelen. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Bij het zonder

meer verwijzen naar haar inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande beide middelen van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 22 van het “*vreemdelingenbesluit*”, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de rechten van verdediging en machtsoverschrijding, alsook een schending van “*waarschijnlijk*” artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting als algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het EVRM, en dat het een kennelijk onredelijke beslissing betreft, niet kan worden aangenomen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Het eerste en het tweede middel zijn in alle onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN